ценные бумаги с целью получения дохода или установления влияния, контроля над инвестируемым объектом, с другой — это содействие и реальное участие в социально-экономической деятельности объектов и сфер национальной экономики. Следовательно, первоочередное назначение инвестиционного потенциала — участие в материальном производстве как основе функционирования национальной экономики.

Главное же назначение инвестиционного потенциала созвучно основной общенациональной задаче и предполагает переход к стабильному динамичному экономическому росту. Иными словами, инвестиционный потенциал как неотъемлемая часть экономического потенциала страны служит предпосылкой и базой решения социально-экономических задач, стоящих перед национальной экономикой РФ.

Список літератури

1. Социальная хартия российского бизнеса: Редакция 2007 г.
2. Международные стандарты социальной отчетности GRI, AA1000. URL: http://www.soc-otvet.ru.
3. Социальная ответственность организации. Требования. Международный стандарт IC CSR-08260008000 Утвержден и введен в действие Международным Комитетом по корпоративной социальной ответственности (IC CSR), протокол № 2 от 03 марта 2011 г.
4. Руководство по отчетности в области устойчивого развития. Версия 3.0 / Sustainability Reporting Guidelines. Version 3.0. Amsterdam: Global Reporting Initiative, 2006.
5. http://www.b2russia.ru — интернет портал об инвестициях.
6. http://www.globfin.ru — новости мировой экономики, финансы и инвестиции.

УДК: 336.71

Т. Г. Іванова,
канд. екон. наук, доцент кафедри менеджменту банківської діяльності, ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

РОЗРОБКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ БАНКІВ ЯК ПЕРЕДУМОВА АКТИВІЗАЦІЇ ЇХ ДІЯЛЬНОСТІ НА ІНВЕСТИЦІЙНОМУ РИНКУ

Розробка інвестиційної стратегії є одним з найважливіших напрямків роботи комерційних банків в умовах жорсткої конкуренції на ринку. Інвестиційна стратегія являє собою послідовність

дій банку щодо розширення вкладень на ринку з метою збільшення доходів банку.

Виходячи з принципових положень інвестиційної діяльності і реально існуючої взаємозалежності між основними факторами вкладення коштів у цінні папери — прибутковістю, ліквідністю і ризиком — будь-який банк реалізує ту або іншу інвестиційну стратегію.

Реалізація інвестиційної стратегії здійснюється наступними методами:

—управління на основі контролю (в основному фінансового) — при стабільному розвитку па перспективу;

—управління на основі екстраполяції — коли в перспективі передбачаються ті ж тенденції, що й у минулому періоді;

—управління на основі розробки принципово нових стратегій — коли виникають абсолютно нові тенденції розвитку на ринку;

—управління на основі прийнятих оперативних рішень — при надзвичайних, непередбачених обставинах.

Найбільш популярні в літературі цілі, що ставляться банками при здійсненні інвестиційних операцій з цінними паперами:

а) максимізації прибутків;

б) підвищення ліквідності.

Деякі автори [1] виділяють також як ціль зниження ризику активів, проте зрозуміло, якщо як головна ставиться мета максимізація прибутку, то банк наражатиметься на більший ризик. Роблячи більший наголос на підвищенні ліквідності, банк таким чином знижуватиме ризик активів.

Розглядаються в літературі [2] й більш конкретні цілі, що ставляться банками при здійсненні інвестиційних операцій з цінними паперами:

• збереження капіталу;

• придбання цінних паперів, що за своїми умовами обігу можуть заміняти готівку;

• доступ через придбання цінних паперів до продукції, послуг, прав;

• розширення сфери впливу та перерозподіл власності;

• спекулятивна гра в умовах нестабільного ринку;

• похідні цілі (страхування ризиків та тощо).

Прийняття стратегічних рішень у галузі інвестування знаходиться в компетенції Правління банку. Воно приймає стратегічні інвестиційні рішення та встановлює граничні ліміти на вкладення в цінні папери. Правління затверджує річний фінансовий план

банку, в якому визначається дохідність власної інвестиційної діяльності на рік. Затверджені Правлінням інвестиційні орієнтири деталізуються Комітетом по управлінню активами та пасивами шляхом визначення конкретних лімітів вкладень, їх строковості та інших параметрів.

В процесі управління інвестиційним портфелем можна виділити два рівні — стратегічний та оперативний. На стратегічному рівні на основі макроекономічних прогнозів і з врахуванням експертних оцінок встановлюються основні орієнтири для інвестування: ліміти по ризикам, обмеження по структурі портфеля, плани доходності, строковість портфеля та ін. [3]. На оперативному рівні, виходячи із встановлених обмежень та лімітів, відповідно до поточної економічної кон'юнктури здійснюється поточне управління портфелем. У відповідності із прийнятою інвестиційною стратегією та обраною інвестиційною політикою, банк розробляє внутрішні документи, які регламентують його діяльність на ринку цінних паперів .

Прибутковість і ліквідність — основні фактори, що визначають інвестиційну діяльність комерційних банків, здійснювану за допомогою вкладення їхніх коштів у різні види цінних паперів: акції, приватні облігації, державні боргові зобов'язання і інші фінансові інструменти.

При розробці інвестиційної стратегії керівництво банку звичайно виходить з найважливішого принципу інвестування — диверсифікованості.

У випадку зміни економічної ситуації інвестиційна стратегія банку переглядається й обновляється у зв'язку з тими чи іншими подіями всередині банку чи в його зовнішньому середовищі.

Список літератури

1. *Мертенс А. В.* Инвестиции : курс лекций по современной финансовой теории: монография / А. В. Мертенс. — К.: Киевское инвестиционное агенство, 1997. — 416 с.

2. *Кочмола К. В.* Инвестиционная деятельность коммерческого банка: монография / К. В.Кочмола. — М., 1998. — 142 с.

3. *Глівенко С. В.* Економічне прогнозування : навч. посібн. — 3-тє вид., доп. / С. В. Глівенко, М. О. Соколов, О. М. Теліженко. — Суми : ВТД «Університетська книга», 2004. — 207 с.